

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: N.V.T., nar. ■■■, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, bytem P. 1683/1, L., zastoupeného Mgr. Nad'ou Smetanovou, advokátkou se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2014, č. j. MV-55061-3/SO-2014,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 5. 2014, č. j. MV-55061-3/SO-2014 se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 3. 2014, č. j. OAM 3826-7/TP-2014, jímž bylo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu podané dle § 68 zákona o pobytu cizinců.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 68 zákona o pobytu cizinců v době platnosti výjezdního příkazu, který mu byl vydán s platností od 12. 2. 2014 do 13. 3. 2014. Citoval § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, dle kterého žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 téhož zákona podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu (zákon v poznámce pod čarou

odkazuje na zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, a zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců). Žalovaný dále odkázal na § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dle kterého výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území. Z tohoto ustanovení je dle žalovaného zřejmé, že výjezdní příkaz opravňoval žalobce k provedení neodkladných úkonů a úkonů směřujících k vycestování z území. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, že žalobce nebyl oprávněn podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území. Svůj právní názor podpořil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 8 As 119/2012-32. Zdůraznil, že přechodný pobyt na základě výjezdního příkazu nelze podřadit pod pobytová oprávnění uvedená v § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, bez ohledu na to, podle jakého zákona byl výjezdní příkaz vydán. Dále konstatoval, že žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců, tedy po pěti letech nepřetržitého pobytu na území. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2013, č. j. 9 As 81/2013-27 však jasně uvedl, že pobyt na základě výjezdního příkazu se do doby pěti let nepřetržitého pobytu na území nezapočítává a cizinec nemůže získat trvalý pobyt podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že žalobce podal žádost podle § 68 zákona o pobytu cizinců, a přitom v době jejího podání na území pobýval na základě výjezdního příkazu, tak dle žalovaného brání věcnému projednání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu a řízení o takové žádosti je nutno zastavit.

Žalobce v žalobě namítal, že výjezdní příkaz vydaný podle § 78b odst. 4 zákona o azylu je dokladem k pobytu podle azylového zákona a žalobce byl tudíž oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu z území České republiky. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 8 As 119/2012-32 nelze dle žalobce na jeho případ zcela aplikovat, protože žalobce se nacházel v jiné situaci, než stěžovatel, jehož případ byl tímto rozsudkem řešen. Žalobce zdůraznil, že po více než osmnácti letech nepřetržitého pobytu je do české společnosti plně integrován, ovládá český jazyk a do Vietnamu se vrátit nechce nejen s ohledem na svůj rodinný život, kdy v České republice žije se svojí manželkou, která na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, ale také proto, že již není schopen vyrovnat se se státním režimem a poměry ve V. Zdůraznil, že se nikdy nedopustil žádného trestného činu a nepředstavuje pro Českou republiku a společnost jakékoliv riziko. Zmínil také, že v roce 2011 s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, které však bylo zastaveno, protože rozhodnutí o správním vyhoštění by představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Vzhledem k tomu, že se žalobcovy soukromé ani rodinné poměry nezměnily, lze předpokládat, že správní vyhoštění nebude vydáno ani v budoucnu. Žalovaný tak svým postupem v konečném důsledku nutí žalobce pobývat na území České republiky bez platného povolení k pobytu. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a požadoval nahradit náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout, přitom uvedl shodné skutečnosti jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných

žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

Klíčovou otázkou v dané věci je posouzení, zda žalobce byl oprávněn na území podat žádost o povolení k trvalému pobytu, či nikoliv.

Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců *se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*

Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *se povolení k trvalému pobytu vydá cizinci na žádost po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.*

Podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců *podává cizinec žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu...* Legislativní poznámka pod čarou odkazuje na zákon č. 325/1995 Sb., o azylu, a zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců.

Z obsahu správního spisu byly zjištěny tyto pro danou věc podstatné skutečnosti:

Žalobce je občanem Vietnamské socialistické republiky. Dne 26. 2. 2014 si podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců po pěti letech nepřetržitého pobytu na území. Z cestovního dokladu žalobce vyplývá, že v době podání žádosti pobýval na území České republiky na základě výjezdního příkazu s platností od 12. 2. 2014 do 13. 3. 2014, s dobou pobytu 30 dní. Správní orgán prvního stupně posoudil zjištěný skutkový stav tak, že jsou splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce pobýval na území České republiky přechodně na základě krátkodobého víza, tedy víza k pobytu do 90 dnů.

Na rozdíl od žalobce je zdejší soud přesvědčen, že i na daný případ lze aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 8 As 119/2012-39, publikovaného ve Sb. NSS pod. č. 3009/2014, pokud jde o posouzení povahy výjezdního příkazu. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku mimo jiné uvedl, že „*ačkoliv výjezdní příkaz umožňuje cizinci s ohledem na § 17 zákona o pobytu cizinců legálně pobývat přechodně na území republiky, výjezdní příkaz není ani vízem, ani pobytovým oprávněním. Jedná se o doklad, který opravňuje cizince k pobytu na území poté, co mu zaniklo právo na setrvání na území České republiky. Cizinec je na jeho základě oprávněn pobývat po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z tohoto území; zákon nepředpokládá jeho obnovení (srov. § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců).*“

Nejvyšší správní soud vycházel mimo jiné z důvodové zprávy k zákonu č. 427/2010 Sb., kterým bylo změněno znění § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Důvodová zpráva k tomuto ustanovení uvádí: „*navrhovaná změna souvisí s navrhovanými změnami v § 33 odst. 1 písm. c). Cílem je zamezit věcnému projednávání účelových žádostí podaných cizinci, kteří pobývají na území České republiky např. na základě výjezdního příkazu. Pobyt na základě*

výjezdního příkazu se do doby 5 let nepřetržitého pobytu na území České republiky nezapočítává a cizinec nemůže získat trvalý pobyt podle § 68. Vydané vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky však cizinci umožňuje žádat i o další pobytové tituly a prodlužovat tak účelově svůj pobyt na území bez výhledu na dlouhodobější legalizaci pobytu. Řízení o takové žádosti bude zastaveno a nebude vydáváno vízum za účelem strpění pobytu na území České republiky podle § 33. “

Soud se závěry Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a jen pro úplnost dodává, že dokladem vydaným k pobytu na území podle zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, se zjevně rozumí pobytové oprávnění vydané na základě udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

Správní orgány proto postupovaly v souladu se zákonem, když řízení o žalobcově žádosti zastavily postupem podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nebyl k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území oprávněn.

Vzhledem k výše uvedenému se soud dalšími, v žalobě rozvedenými, okolnostmi žalobcova pobytu v České republice zabývat nemohl.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 24. dubna 2015

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu